

llida i d'intercanvi i que, per tant, els catalans no hem de canviar de llengua amb els que no són nadius. Ensenms, esdevé necessari estudiar quins models lingüístics ens convé aplicar a la nostra societat, que fomentin la convivència.

Montserrat BADIA I CARDÚS
Universitat Ramon Llull

Acte d'homenatge a Jordi Bruguera i Talleda (Institut d'Estudis Catalans, 25 de novembre de 2010). — El 25 de novembre de 2010 la Societat Catalana de Llengua i Literatura (SCLL) va organitzar conjuntament amb Enciclopèdia Catalana un acte d'homenatge a Jordi Bruguera i Talleda (1926), que havia mort el 21 de juny d'aquell mateix any.

Jordi Bruguera ha estat un filòleg prestigiós, especialista en els camps de la lexicologia, l'etimologia, la lingüística històrica i l'edició de textos —en què ens ha llegat edicions magnífiques, des de la crònica de Jaume I fins a la Bíblia catalana medieval—, i també un col·laborador entusiasta de la SCLL. El 2008 encara hi va realitzar un curs sobre etimologia, primer a la seu de l'IEC (3, 10, 17 i 24 d'abril) i després a la Universitat de València (7 i 8 de maig), que va tenir molta participació, malgrat l'especificitat del tema. Un curs que es va publicar aquell mateix any a la col·lecció Treballs de la SCLL amb el títol d'*Introducció a l'etimologia*.

En aquest emotiu homenatge a una persona també molt emotiva i molt activa durant tota la seva vida, van participar col·legues, amics, que coneixien bé tant la persona com l'estudiós. August Bover, president de la SCLL, va presentar l'acte en què van intervenir Josep Massot, Joan Martí i Castell i Josep Torras.

En la seva intervenció sobre «Jordi Bruguera, editor i professor», Josep Massot va parlar d'aquestes dues facetes, que el va conèixer molt bé, principalment a l'Abadia de Montserrat, on Jordi Bruguera va ser professor i on també va ser director de les Publicacions de l'Abadia de Montserrat abans que ho fos Josep Massot.

Joan Martí i Castell, amb una aportació titulada «Jordi Bruguera, historiador de la llengua», va repassar la seva tasca en l'àmbit de la lingüística històrica, des de l'edició de textos fins a l'estudi dels diversos aspectes de la llengua antiga, amb especial atenció al lèxic, amb treballs tan coneguts i remarcables com: *Història del lèxic català* (1985), *Homilies d'Organyà. Introducció i versió adaptada al català modern i glossari* (1989) o la seva tesi doctoral, *Llibre dels fets del rei En Jaume. Estudi filològic i lingüístic i vocabulari integral; text i glossari* (2 volums, 1991).

Finalment, Josep Torras a «Jordi Bruguera i Enciclopèdia Catalana» va repassar la feina de Jordi Bruguera a Enciclopèdia Catalana, com a assessor lingüístic i també en la realització d'una important tasca en l'edició de diccionaris com el *Diccionari ortogràfic i de pronúncia* (1990), el *Diccionari de dubtes i dificultats del català* (2000), el *Diccionari etimològic* (1996) o el *Diccionari de la formació de mots* (2006).

Joan Anton RABELLA
Institut d'Estudis Catalans

Elecció de nous membres de la Junta Directiva de la Societat Catalana de Llengua i Literatura (SCLL) (3 de desembre de 2010). — El dia 3 de desembre es va celebrar l'Assemblea General de la SCLL en la qual s'havien de renovar tres càrrecs de la Junta Directiva. El president de la nostra Societat, August Bover, va obrir l'assemblea amb un parlament en què va agrair la participació de les persones que s'havien presentat als càrrecs, i que d'aquesta manera contribuïen

a la renovació de la Junta, i també va agrair la tasca realitzada durant tots aquests anys als que cessaven, Josep Massot, Montserrat Alegre i Joan Armangué, per tota la feina feta i per haver aconseguit que la SCLL hagi ampliat progressivament el nombre —i la diversitat— d'actes que ha organitzat. Va cloure les seves paraules amb un record per a dos socis que aquest últim any ens han deixat massa aviat, Isidor Cònsul i Pere Farrés.

Després que Montserrat Alegre exposés de manera concisa l'estat econòmic de la nostra Societat —que ha pogut créixer quant a la realització d'activitats científiques gràcies a l'accés a ajuts externs i a l'organització conjunta amb altres entitats—, es va fer la votació per a la renovació de tres dels càrrecs de la Junta Directiva: vicepresident, tesorera i un vocal. Per a cadascun dels dos primers càrrecs solament s'havia presentat un candidat (Maria-Rosa Lloret i Esteve Clua respectivament), mentre que per al càrrec de vocal s'havien rebut dues candidatures: Francesc Bernat i Caterina Valriu.

Respecte de les darreres assemblees (2003 i 2006), hi va haver una participació més alta en la votació, ja que en conjunt es van rebre 75 vots, la majoria per correu. D'acord amb el recompte de vots, Maria-Rosa Lloret i Esteve Clua van ser elegits com a vicepresidenta i tresorer respectivament, mentre que, pel que fa al càrrec de vocal, Caterina Valriu va obtenir més vots que Francesc Bernat i va resultar elegida.

Joan Anton RABELLA
Societat Catalana de Llengua i Literatura

Sobre el llegat d'Eduard Toda i Güell (Madrid, 9 de desembre de 2010). — A Madrid, dijous 9 de desembre del 2010, dins la prestigiosa sala d'actes del ComItEs (Comitè dels Italians a l'Estranger) del Consolat d'Itàlia, l'Arxiu de Tradicions de l'Alguer celebrà un acte sobre la figura d'Eduard Toda i Güell i el seu pas per l'illa de Sardenya.

Gràcies a l'amabilíssima organització del «Circolo Ichnusa», l'associació que aplega els sards de la capital castellana, Joan Armangué, president de l'Arxiu de Tradicions de l'Alguer, Luca Scala, expresident de la mateixa associació, i Jordi Serchs, director de l'Arxiu Fotogràfic de Barcelona, parlaren del diplomàtic reusenc i dels encàrrecs oficials rebuts per les autoritats espanyoles (Ministeri d'Afers Exteriors i Presidència del Congrés dels Diputats) que el varen portar d'Egipte a Sardenya.

Efectivament, Eduard Toda, vicecònsol espanyol a El Caire, fou enviat en comissió de servei a Sardenya entre els anys 1887-1893, sota l'impuls del ministre d'Ultramar i historiador Víctor Balaguer i Cirera, per a cercar-hi documents històrics relacionats amb l'època de la dominació ibèrica i amb la celebració dels Parlaments sards de la Corona d'Aragó, des del s. XIV fins al s. XVIII.

Així, des dels primers dies, va escorcollar tots els més grans arxius i biblioteques, públics i privats, de l'illa, complint, amb escreix, amb els encàrrecs historicodiplomàtics rebuts gràcies a una extraordinària energia i capacitat, un zel únic que li va permetre aplegar una quantitat ingent de documents històrics, que va enviar a Espanya. Aquesta obra del Toda comportà la innegable espoliació de fons importants d'arxius sards, grans i petits, civils i eclesiàstics, d'una banda; però, de l'altra, també produí quatre llibres monogràfics i nombrosíssims articles en revistes, en castellà i català, que donaren a conèixer Sardenya a la Península Ibèrica.

A més, si bé pel seu encàrrec va sostreure molts documents als arxius sards, al mateix temps, paradoxalment, intentava sensibilitzar-ne els responsables de la conservació, a nivell polític i administratiu, perquè cuidessin més el material històric custodiat.

I, mentre viatjava per tot Sardenya, Toda fotografiava paisatges, persones, monuments, ves-